

ΒΟΥΛΑ ΜΑΣΤΟΡΗ

ΨΙΘΥΡΟΙ ΑΓΟΡΙΩΝ

Όσα λένε τ' αγόρια μεταξύ τους

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Βούλα Μάστορη, *Ψίθυροι αγοριών*

Μακέτα εξωφύλλου: Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

Διορθώσεις:

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φιλμ:

Μοντάζ:

Copyright© Σ. Πατάκη ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Βούλα Μάστορη, 2009

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Ιανουάριος 2009

ΚΕΤ 6568 ΚΕΠ 107/09

ISBN 978-960-16-3251-3

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΙΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στο Γιάννη από τη Νέα Σμύρνη

1

*Στους δρόμους
είδα αγέννητους ανθρώπους
να μας δικάζουν.*
Παντελής Υδραΐος

Τα παθιασμένα φιλιά με διαφορετικούς συντρόφους μπορεί να τετραπλασιάσουν τον κίνδυνο μηνιγγίτιδας στους εφήβους... προειδοποιούν Αυστραλοί ερευνητές. Και εξηγούν πως τα φιλιά με τη γλώσσα διευκολύνουν τη μετάδοση του επικίνδυνου μηνιγγιτιδόκοκκου.

Οι ερευνητές, που δημοσιεύουν τη μελέτη τους στη «Βρετανική Ιατρική Επιθεώρηση», μελέτησαν 144 εφήβους ηλικίας 15-19 ετών, οι οποίοι είχαν νοσηλευθεί με μηνιγγίτιδα σε αγγλικά νοσοκομεία. Στόχος της μελέτης ήταν να εντοπισθούν τυχόν παράγοντες που αυξάνουν τον κίνδυνο μηνιγγίτιδας ή παρέχουν προστασία από αυτήν...

«ΟΧΙ, ΡΕ ΠΟΥΣΤΗ!» έβρισε μέσα από τα δόντια του ο Παύλος διαβάζοντας την ιστοσελίδα και έσφιξε θυμωμένα το ποντίκι του ηλεκτρονικού υπολογιστή του. «Αλλά, πάλι» σκέφτηκε «εγώ είμαι δεκαεσ-

σάρων ακόμη. Μήπως δε με πιάνει αυτή η μελέτη; Άσε που δεν έχω φτάσει στα φιλιά με γλώσσα. Για την ακρίβεια, δεν έχω φτάσει καν σε φιλιά. Για την... πιο ακρίβεια, δεν έχω καν κορίτσι για να το φιλήσω, να πούμε. Το κέρατό μου!... Εάν όμως είχα;» μισόκλεισε μοβόρικα τα μάτια του. «Να, ρε πούστη μου, με κόβουν εμένα τώρα όλες αυτές οι ιατρικές μαλακίες... Και προσέχεις κάτι ακόμη; Με διαφορετικούς συντρόφους! Να γίνουμε και μονογαμικοί από πάνω, να πούμε! Μια γκόμενα τη φορά και αυτή σεμνά! Βρε, δε μας χεζεις!» και βγήκε από το διαδίκτυο.

— Τέλειωσες; έσκυψε πάνω από τον ώμο του η Δανάη, η μεγάλη του αδερφή. Γιατί θέλω να κοιτάξω κι εγώ κάτι.

— Όλο δικό σου, της παραχώρησε εκείνος τη θέση του ευγενικά, διότι η Δανάη ήταν και μεγαλύτερη και ψηλότερη και με πιο βαρύ χέρι, που λέει ο λόγος.

Εκείνη χάιδεψε την κορυφή του κεφαλιού του με την άνεση που της έδινε η διαφορά τους σε ηλικία και ύψος.

Ο Παύλος απόφευγε γενικά να στέκεται δίπλα της, διότι τον περνούσε δύο κεφάλια – μπορεί και τρία. Τον άλλο αδερφό τους, τον Πέτρο, τον περνούσε ένα – κεφάλι λέω, διότι τον περνούσε και ένα χρόνο. Εκείνος όμως ήταν έτσι κι αλλιώς «υπεράνω» – και ύψους και ηλικίας. Βουλευτής, βλέπεις! Εντάξει, στη Βουλή των Εφήβων· όμως, από κάπου ξεκινάς, βρε αδερφέ!

— Και μετά το θέλω εγώ! φώναξε τώρα από την

κουζίνα ο έφηβος βουλευτής, στρώνοντας τραπέζι, διότι σε λίγο θα ερχόταν ο πατέρας τους για να φάνε. Βγάλανε στο διαδίκτυο κάτι φωτογραφίες από τη Βουλή των Εφήβων. Τις τράβηξαν κρυφά κάποιои από εμάς με τα κινητά τους – τον πρωθυπουργό και την υπουργό Παιδείας την ώρα που αγόρευε ένας μας. Τον πρωθυπουργό ολοφάνερα να έχει χάσει κάθε επαφή και την υπουργό να ξεροκουτουλάει!

– Α, αυτό σίγουρα θα είναι πιο ενδιαφέρον από το δικό μου, γέλασε η Δανάη. Έλα να το δούμε μαζί! Έλα κι εσύ Παύλο!

Ο Παύλος πλησίασε τάχα ανόρεχτα αλλά ευγνωμονώντας από μέσα του τη Δανάη που για άλλη μια φορά δεν τον άφησε «απ' έξω». Δεν μπορούσε να μην το παραδεχτεί. Η αδερφή του ήταν ό,τι ήταν, αλλά δεν τον ξεχώριζε τουλάχιστον από τον Πέτρο, ο οποίος, αντίθετα, τον έβλεπε τις περισσότερες φορές σαν κουνούπι – κι από τότε που τον έκαναν βουλευτή σαν μικρόβιο.

Ο ιστότοπος που είχε τις φωτογραφίες με το ανάλογο ρεπορτάζ εμφανίστηκε στην οθόνη:

SCHOOLIGANS*

Η φαντασία φέρνει νύστα στην εξουσία

Φτιάξανε για τους εφήβους μια Βουλή σαν τη δική τους. Μεγαλόστομη και βαρετή. Κι εκείνη, για εκδίκηση, τους αποκοίμισε! Και μετά τους φωτογράφισε...

* περιοδικό-ένθετο στα ΝΕΑ

Βουλή των Εφήβων, Ολομέλεια

Μέσα στο ναό της Δημοκρατίας την ώρα που ένας έφηβος βουλευτής αγορεύει και όλοι (κάνουν πως) τον παρακολουθούν, μια παρέα εφήβων έχει λυθεί στα γέλια. Βλέπουν τον πρωθυπουργό της χώρας να κάνει τρελές γκριμάτσες βαρεμάρας και την υπουργό Παιδείας να χασμουριέται, να γλαρώνει και τελικά να κοιμάται.

Φυσικά καμία από τις τηλεοπτικές κάμερες που ήταν στην αίθουσα δεν κατέγραψε το γεγονός. Ευτυχώς είχε κάμερα ένα από τα παιδιά της παρέας. Χωρίς το υλικό που μας έστειλε, αυτό το ρεπορτάζ δε θα είχε καμιά αξία. Θα ήταν πάλι «υπερβολές των παιδιών».

Τα τρία αδέρφια γελούσαν βλέποντας τις φωτογραφίες.

– Σας λέω ήταν τέλεια! είπε μέσα από τα γέλια του ο Πέτρος.

Όταν τον έκαναν βουλευτή, όλοι παραξενεύτηκαν και πιο πολύ ο ίδιος, διότι αυτός γενικά δεν επιζητούσε οφίτσια – ούτε καν απουσιολόγος δεν ήθελε να είναι (και δεν ήταν παρά την υψηλή βαθμολογία του). Όμως, όταν είδε πώς ήταν αυτό το «βουλευτιλίκι», ενθουσιάστηκε. «Καλύτερη κι από πενταήμερη!» τους έλεγε. «Γιατί στην πενταήμερη είσαι με τα ίδια άτομα του σχολείου, ενώ στη βουλή γνωρίζεις καινούριο κόσμο! Και είναι η χαρά του αγοριού! Μιλάμε για υπερβολικά πολλές γκόμενες!

Εμείς τα αγόρια είμαστε μόνο το είκοσι τοις εκατό! Και μη θαρρείτε πως όλοι είναι διαβαστεροί και μ' ένα βιβλίο στο χέρι όλη την ώρα...» Αλλά εκεί που είχε ξετρελαθεί ήταν τη μέρα της Ολομέλειας, όπου είχαν πάει οι πολιτικοί για να τους καμαρώσουν. Ο Πέτρος μετά τούς είπε, εκτός των άλλων, ότι η υπουργός Παιδείας κοιμόταν του καλού καιρού και ξυπνούσε όποτε χειροκροτούσαν. «Την έβλεπα που τρανταζόταν σας λέω!» είχε πει στη μητέρα τους που τον κοίταζε δύσπιστα. Τώρα όμως είχε και φωτογραφίες για του λόγου το αληθές.

— Πάντως, είχαν και τα δίκια τους, είπε τώρα ο Πέτρος. Ήταν σαν να άκουγαν τους εαυτούς τους. Αφού κι εγώ, να πούμε, θα βαριόμουν του κερατά εκεί μέσα, εάν δεν κάναμε το χαβαλέ μας πίσω με την παρέα. Όμως, από την άλλη, κανείς δάσκαλος δε μας είπε να είμαστε αυθόρμητοι και τέτοια. Αφού και μία μαθήτρια που ήρθε με δαχτυλίδι στον αφαλό, της έκαναν παρατήρηση! Όλα κυριλέ και ξενέρωτα. Να δεις πώς το είπε εκείνος ο δημοσιογράφος στα ΝΕΑ... «Έπρεπε να αφήσουν οι έφηβοι στην είσοδο της Βουλής τον έφηβο εαυτό τους για να συμμετάσχουν σε μια πρόβα εξουσίας». Αυτό!

— Και οι τρεις στο διαδίκτυο; ακούστηκε επικριτικά από πίσω ο πατέρας τους μπαίνοντας στο σπίτι και μετά επιτιμητικά: Δανάη;

— Όχι εγώ πάλι! διαμαρτυρήθηκε εκείνη. Έλεος! Δεν είμαι η μαμά τους! Δεν είμαι η μαμά κανενός! και λοξοκοίταξε τον πατέρα τους.

— Τουλάχιστον, στρώσατε τραπέζι..., μουρμούρισε εκείνος και άναψε το φούρνο. Ποιος θα πάει φαγητό στη μαμά;

— Εγώ της πήγα την προηγούμενη φορά, έβγαλε την ουρά του έξω ο Παύλος.

Η μητέρα τους ήταν φαρμακοποιός και, όποτε εφημέρευε, έτρωγε στο φαρμακείο, που ήταν δυο τετράγωνα μακριά από το σπίτι τους.

— Είσαι όμως και ο πιο μικρός, είπε ο Πέτρος.

— Και πρέπει, δηλαδή, να μ' εκμεταλλεύεστε;

— Όχι, αλλά εσύ είσαι που χρειάζεσαι πιο πολύ μαμά... Θα πρέπει να την προσέχεις για να την έχεις...

— Όλοι χρειαζόμαστε τη μαμά, είπε ο μπαμπάς. Δανάη, να πας εσύ...

— Όχι. Να πάει ο Πέτρος. Δική του σειρά είναι.

— Εσύ όμως της ζητάς συνέχεια κρέμες και τέτοια..., την κάρφωσε με το βλέμμα του ο Πέτρος για να κάνει μετά το ίδιο και στον αδερφό του: Και ο Παύλος για το σπυρί του...

— Πέτρο, εφόσον είναι η σειρά σου, θα πας εσύ, τέλειωσε την κουβέντα ο πατέρας τους. Ελάτε τώρα να φάμε.

Όσο έτρωγαν ο Παύλος καταριόταν αυτό το σπυρί του, το οποίο ήταν σαν εκείνο το μυθικό πουλί, το φοίνικα, που ξαναγεννιόταν μέσα από τις στάχτες του. Μόνο που αυτό, το σπυρί του Παύλου λέω, είχε διαλέξει τρία ορισμένα σημεία όπου ξαναγεννιόταν κάθε φορά: μύτη, πιγούνι, μέτωπο. Και εξη-

γώ: τη μια ημέρα εμφανιζόταν στο μέτωπο μεγαλόπρεπο, ροδαλό, κωνικό σαν ηφαίστειο και με ένα σκούρο καφετί στίγμα στην κορυφή, δεχόταν όλες τις «περιποιήσεις» του Παύλου –κρέμες, ζουλήγματα, βρисиές–, έσκαγε κάποια στιγμή κανονικά σαν ηφαίστειο και, αφού μαραινόταν, την άλλη μέρα εμφανιζόταν στη μύτη το ίδιο μεγαλόπρεπο για να δεχτεί τις ίδιες «περιποιήσεις» του Παύλου, μέχρι που έσβηνε (το σπυρί λέω) για να εμφανιστεί την άλλη μέρα στο πιγούνι του· και ούτω καθεξής αλλά όχι πάντα με την ίδια σειρά. Θέλω να πω, δεν έβγαινε πρώτα στο μέτωπο, μετά στη μύτη και τέλος στο πιγούνι. Δεν υπήρχε, δηλαδή, μια καθορισμένη εναλλαγή των σημείων όπου εμφανιζόταν. Σύμφωνα με τον Παύλο, αυτό το έκανε διότι εκτός από «γαμημένο καυλόσπυρο» ήταν και «ύπουλο του κερατά!», χωρίς να διευκρινίζει ποιος ήταν αυτός ο τελευταίος.

Την πρώτη φορά που αυτό το σπυρί είχε εμφανιστεί στο πρόσωπό του είχε επιλέξει τη μύτη του. Ο Παύλος, στα δεκατρία του τότε περίπου, το είχε περιεργαστεί παραξενεμένος –δεν έμοιαζε με τίποτε σπυράκι ανεμοβλογιάς, ιλαράς ή αναφυλαξίας, και τον πονούσε κιόλας– και το μεσημέρι το είχε δείξει στη μητέρα του, η οποία, ως φαρμακοποιός, έπαιζε λιγάκι και το σταθμό πρώτων βοηθειών. «Είναι της ηλικίας σου» είχε αποφανθεί εκείνη μετά την εξέταση. «Μην το πειράξεις και μολυνθεί. Θα περάσει μόνο του». Όμως αυτό, αντί να περάσει, είχε φουντώσει περισσότερο, σαν να τον προκαλούσε να το

ζουλήξει. Ο Παύλος αντιστεκόταν στον πειρασμό, παρ' όλο που το χέρι του όλο προς τα εκεί πήγαινε, κυρίως όσο διάβαζε. «Καυλόσπυρο είναι» τον είχε πληροφορήσει με ένα πονηρό γέλιο ο Πέτρος από το δικό του γραφείο στην άλλη πλευρά. «Θα έχεις μπόλικά από τέτοια τώρα που μπήκες στην εφηβεία» και είχε χαχανίσει σαν να το διασκεδάζε. «Εσύ γιατί δεν έχεις;» τον είχε ρωτήσει αθώα. «Γιατί εγώ...» είχε διστάσει ο Πέτρος για μια στιγμή και μετά είχε πει σαν να ήθελε να κρύψει κάτι: «Γιατί εγώ... γιατί εγώ κάνω μπάνιο κάθε μέρα!»

Αυτό με το μπάνιο ήταν ένα θέμα καθημερινό από τότε που ο Παύλος είχε μπει στην εφηβεία. «Βρομάς σαν βόθρος! Δεν κάνεις κάνα μπάνιο;» του έλεγε ο Πέτρος, μα εκείνος ανασήκωνε τους ώμους του. Μπάνιο έκανε μια φορά την εβδομάδα, και πολύ τού ήταν κατά τη γνώμη του. Και δεν καταλάβαινε πώς η μύτη του αδερφού του ήταν τόσο ευαίσθητη. Σε κανέναν από τους κολλητούς του δε μύριζε. Εντάξει, τα πόδια του μύριζαν λιγάκι μετά το ποδόσφαιρο, αλλά μόνο εάν έβγαζε τα παπούτσια του. Μια μυρουδιά που σ' εκείνον άρεσε, στο κάτω κάτω. Δεν καταλάβαινε τους «θεατρinισμούς» του αδερφού του – γούρλωνε τα μάτια του, τάχα πως λιποθυμούσε ή πως έκανε εμετό. Κι αυτό στην αρχή, διότι τώρα, όποτε έφτανε η ώρα των παπουτσιών, του έλεγε ως μεγάλος και βάλε αδερφός: «Μην τολμήσεις και τα βγάλεις μέσα στο δωμάτιο, μαλακισμένο, γιατί την έβαψες! Έξω! ΚΑΙ τις κάλτσες! Και, εάν θες

να μπει στο δωμάτιο, τράβα και πλύνε τα βρομοπό-
δαρά σου και μετά να έρθεις!» και του έκλεινε την
πόρτα κατάμουτρα. Που εδώ που τα λέμε, δεν είχε
δικαίωμα να το κάνει αυτό, μιας και αυτό το δωμά-
τιο το είχε μαζί με τον Παύλο.

— Έχω τεστ άλγεβρας αύριο, είπε τώρα ο Πέτρος
γενικά στον αέρα με βαρύ ανάλογο ύφος. Πολύ διά-
βασμα...

Η Δανάη, που έπιασε το νόημα από τον... αέρα,
χαμογέλασε ελαφρά αλλά συνέχισε να τρώει αμί-
λητη.

— Ούτε πέντε λεπτά δεν κάνεις μέχρι το φαρμα-
κείο, του είπε ο πατέρας που κατάλαβε, βεβαίως κι
αυτός, το υπονοούμενο. Και θα χωνεύεις καλύτε-
ρα...

— Έχει αποδειχτεί ιατρικά ότι χωνεύεις καλύτερα,
εάν ξαπλώσεις...

— Άσε, θα πάω εγώ στο φαρμακείο, επενέβη τότε
ο Παύλος.

— Με τι αντάλλαγμα; τον κοίταξε καχύποπτα ο
αδερφός του.

— Τίποτε. Έτσι. Από αδερφική αλληλεγγύη...

«Μη χέσω!» είπε από μέσα του ο Πέτρος και με-
τά φωναχτά:

— Οκεί. Αλλά έχω μάρτυρες πως δε θα ζητήσεις
αντάλλαγμα..., συμπλήρωσε πάντα καχύποπτα.

— Οκεί.

Πάντως, ο Παύλος θα έπαιρνε αντάλλαγμα έτσι
κι αλλιώς, όχι από τον Πέτρο αλλά από τη μητέρα

του, μόνο που το κρατούσε κρυφό από όλους. Εάν γινόταν, θα το κρατούσε κρυφό κι από τον εαυτό του, που λέει ο λόγος. Οπωσδήποτε, όμως, δεν το παραδεχόταν ότι του άρεσε αυτό που γινόταν – δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Διότι, λέει, δεν ήταν πολύ «αντρικό» αυτό που γινόταν – να σε αγκαλιάζει και να σε φιλάει η μάνα σου σαν μωρό! Διότι αυτό έκανε η μητέρα του, όταν της πήγαινε το φαγητό. Φυσικά, όταν δεν ήταν κανείς πελάτης μπροστά. Αυτό της το είχε θέσει ως όρο απαράβατο ο Παύλος, ανεξάρτητα αν αυτή την ώρα, μεσημεριάτικα, ποτέ σχεδόν δεν υπήρχε ψυχή άλλη μες στο φαρμακείο.

Αντίθετα με τον Πέτρο, ο Παύλος ήταν ανέκαθεν τρυφερός με τη μητέρα του και, όσο ήταν νήπιο, απολάμβανε φανερά τα μητρικά χάρδια, τα οποία και ανταπόδιδε με το παραπάνω. Όλα τα χάρδια της οικογένειας τα απολάμβανε – Δανάης, πατέρα και λοιπών συγγενών. Ο Πέτρος, από την πλευρά του, ούτε δεχόταν ούτε έδινε ποτέ του. Το είχε κάνει σαφές από πολύ νωρίς. Χάιδευε μόνο σκύλους και γάτες – και ό,τι άλλο ζώο τύχαινε να βρεθεί στην επικράτειά του – και από μια ηλικία και μετά (άγνωστη ακριβώς ποια) περιέλαβε και το γυναικείο (μη συγγενικό, βεβαίως) φύλο. Και για να ξαναγυρίσουμε στον Παύλο, αφήνοντας τη νηπιακή του ηλικία, είχε αρχίσει να προσέχει πιο πολύ το αντρικό του «ίματζ», το οποίο είχε αναλάβει φιλότιμα ο αδερφός του να φτιάξει – σύμφωνα με το δικό του, βεβαίως. «Κόψε τα μαμακίστικα μους μους, μικρέ, όσο

είναι καιρός, αν θες να γίνεις σωστό αρσενικό» του έλεγε κάθε φορά που έβλεπε κάτι σχετικό. Και ο Παύλος τελικά τα είχε κόψει. Τουλάχιστον, φανερά. Και, όποτε η μητέρα του, η οποία ένιωθε την καλά κρυμμένη του επιθυμία για τέτοιες τρυφεράδες (διότι όλες οι μαμάδες τα νιώθουν αυτά), του τις έδινε, εκείνος την έσπρωχνε τάχα μου και, εάν ήταν κάποιος μπροστά, δεν την άφηνε ούτε καν να τον πλησιάσει. «Κομμένα αυτά είπα!» της έλεγε απότομα κι εκείνη καταλάβαινε.

BLOGGER-ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ*

ΘΕΛΩ Ν ΧΟΥΖΟΥΡΕΥΩ ΣΤΑ ΠΑΠΛΩΜΑΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ 12.

ΘΕΛΩ Ν ΓΕΛΩ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΕΑ Μ.

ΘΕΛΩ Ν ΕΡΩΤΕΥΤΩ.

ΘΕΛΩ Ν ΚΑΝΩ ΛΑΘΟΣ Κ Ν ΞΑΝΑΡΧΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ.

ΘΕΛΩ Ν ΠΕΡΑΣΩ ΤΑ ΟΡΙΑ.

ΔΕ ΘΕΛΩ Ν ΞΑΝΑΠΑΩ ΣΧΟΛΕΙΟ.

ΘΕΛΩ Ν ΑΚΟΥΩ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ Π Μ ΑΡΕΣΕΙ.

ΘΕΛΩ Ν ΜΕΙΝΩ Γ ΠΑΝΤΑ ΠΑΙΔΙ...

* Στο blogger-ανθολόγιο ο Παύλος μεταφέρει αποσπάσματα από αντι-προσωπευτικά γράμματα αναγνωστών του περιοδικού SCHOOLIGANS ή γράφει δικές του σκέψεις.

2

*Βράδυ και πέφτει
του αδελφού μου ο ίσκιος
βαρύς εντός μου.*
Αντώνης Πιλάλας

Ο Παύλος μπήκε μέσα στο σπίτι με το κινητό κολημένο στο ένα αυτί και το i-rod στο άλλο.

— Σ' το είπα, ρε μαλάκα, γάβγισε σιγανά στο πρώτο ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά ολόγυρα. Από τη μια, αυτές είναι που πεθαίνουν να τις κοιτάξεις και, από την άλλη, όταν εσύ τις κοιτάς και καλά, σε φτύνουν σαν χώμα. Πρώτα σε θέλουν και μετά σε μισούν!!! ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΕΔΩ; φώναξε ένα γύρο και, μην παίρνοντας απάντηση, συνέχισε πιο άνετα προχωρώντας προς το δωμάτιό του: Σου λέω, ρε μαλάκα, είναι όλες τους σκρόφες, πουτάνες και ψηλομύτες... Ποτέ μην τις εμπιστεύεσαι και ποτέ μην τις πιστεύεις, αν δεν τις πηδήξεις!!! Άντε, μπάι τώρα.

Στη συνέχεια πέταξε τη σάκα του σαν σκουπίδι στα πόδια του γραφείου του και πήγε και στάθηκε μπροστά στη διαχωριστική λουρίδα που είχε κολλήσει ο Πέτρος πάνω στο πάτωμα του δωματίου τους την πρώτη κιόλας μέρα που άρχισε η συγκατοίκησή τους. «Μην και περάσεις ποτέ, μαλακισμένο, τούτη